

en einde van de depressie te verwachten als gevolg van waardevermindering beteekent de hoop te hebben dat er nog een hogere vorm van het kapitalisme dan het monopolie-kapitalisme bestaat, en dat is onmogelijk in het raam van het priyaat-bezit aan productiemiddelen. (Staatskapitalisme is geen hogere economische vorm van het monopolie-kapitalisme, maar alleen een ander politiek masker, dat moet trachten de verkeerde gevolgen van de klassekrachten tegen te gaan, die tengevolge van de inkrimping der heerschende klasse er zijn aarhang onder het monopolie-kapitalisme een meer directe staatsbemiddeling vereischen om de klasseheerschappij te handhaven.)

Om de meerwaarde-massa te doen toenemen, moeten de productiekosten worden verlaagd. Hiernaar leidt het proces van algemeene rationalisatie; maar stijgende rationalisatie leidt tot irrationalisatie. Tijdelijk nemen de winst en van de individuele ondernemers door zijn toepassing toe, maar de netto-opbrengst van de totale maatschappelijke arbeid vermindert. Individuen worden rijker, de maatschappij armer. Hoe ver dit soort rationalisatie is gegaan kan men zien aan het onderzoek der technocraten. Rationalisatie is alleen doeltreffend wanneer de besparing in de loonen groter is dan de noodigetoename der kosten van het fixe kapitaal. Rationalisatie brengt het stopzetten van vele ondernemingen mee en daarom moet de besparing in loonen niet alleen de toegenomen kosten van het fixe kapitaal in de gerationaliseerde bedrijven overtreffen, maar ook de verliezen vereffenen die veroorzaakt worden door de waardevermindering van het fixe kapitaal in werkloze ondernemingen. Als de kosten van het fixe kapitaal toegenomen zijn worden alle ondernemingen gevoeliger voor hoofdzakelijk naar beneden gerichte schommelingen van de economische bedrijvigheid. Rationalisatie leidt doende tot toename in plaats van tot afname der productiekosten, en doet daardoor de moeilijkheden om de crisis te overwinnen toenemen. Door het productieapparaat te ver te ontwikkelen verhaast de rationalisatie als een hoge trap van accumulatie bereikt is de ineenstorting van het kapitalisme in plaats van hem tegen te houden. Het Amerikaanse productie-apparaat werd gerationaliseerd in de jaren van voorspoed die op 1921 volgden en dit was een van de oorzaken van de lengte dezer fase. Niettegenstaande de voortgezette rationalisatie kwam de crisis en schiep een situatie die nauwelijks de benutting van 50% van de gerationaliseerde ondernemingen toestond en daardoor de toeneming van de meerwaarde verkregen door rationalisatie vernietigde. Dit geval van "irrationalisatie" bewijst definitief de onmogelijkheid van herstel door verdere rationalisatie.

Toeneming van de meerwaarde door verkorting van de kapitaal-omslagperiode vindt eveneens zijn objectieve grenzen in de ontwikkeling der accumulatie. De omslagperiode van het totale kapitaal is verlengd door de afgenomen benutting van het fixe kapitaal. Dezelfde winstvoet voor één omslagperiode wordt dus een veel kleinere jaarlijkse winstvoet. De val der prijzen, hoewel beperkt door het monopolie-kapitalisme, weegt heden ten dage zwaarder dan de nog overblijvende mogelijkheden om de omslagperiode te verkorten. Vermindering van de voorraden en de winstvoet te doen stijgen vindt zijn grens in de eisch van continuïteit der productie en circulatie. Behalve dit veroorzaakt de werking van de crisis een groei van de voorraad van onverkochte waren, die de winstvoet verder doet afnemen, zoowel door de pakhuiskosten als door het vallen der prijzen als gevolg van geforceerde verkopen. Het uiteindelijke resultaat is, dat de voorraden aangroeien, de omslagperiode wordt verlengd en de winstvoet daalt. De toegenomen voorraad is vooral zichtbaar in grondstoffen. De wereldvoorraad van grondstoffen was aan het einde van 1929 - 192 en 1933 - 265. Hem tot normale proporties te verminderen zou de stopzetting der wereldproductie voor maanden beteekenen.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Achste Jaargang No: 9.
Augi 1935 No: 2.

DE BELGISCHE MIJNWERKERSSTAKING.

Onderstaand artikel werd oorspronkelijk in het Fransch geschreven en door een vlaamsche kameraad in't Vlaamsch vertaald, en in België uitgegeven. Wij brengen het artikel in het Vlaamsch, daar het anders zijn bijzondere eigenaard zou verliezen. Wij nemen het onveranderd over, ook al bevredigd het ons niet, vooral doordat het feitelijk voor België werd geschreven en zodoende heel veel dingen als bekend verondersteld worden, waarover we hier niet voldoende georiënteerd zijn.

De belgische stakingsbeweging van Mei '35 is een hoogtepunt in de klassenstrijd van de afgelopen 10 jaar, en stond in vastberadenheid en strijdvorm op veel hoger plan dan de grotere beweging in 1932. De zwakke pogingen om tot nieuwe strijdvormen tekomen, zoo als we die in 1932 konden zien, hebben in '35 vruchten gedragen, waar nu met stevigen tred stappen werden gedaan, die bij de eerste poging slechts aarzelend werden ondernomen.

In ons discussieartikel "NAAR EEN NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING", dat Maart '35 in het PIC werd gepubliceerd, werd er op gewezen, dat de klassenstrijd zich voortdurend verder moet ontwikkelen naar de massabeweging onder eigen leiding door middel van de comité's van actie en arbeidersraden onder uitsluiting van de verschillende partijen en vakverenigingen. En dat niet door de propaganda der revolutionairen, maar krachtens de verhoudingen, waaronder de massa's moeten strijden. De laatste belgische beweging is daarvan een schitterend voorbeeld. Geen enkele van de groepeerings in de belgische arbeidersbeweging voert de propaganda, dat de massa's hun strijd moeten voeren zonder en tegen de partijen en vakverenigingen. Integendeel. ALLE schakeeringen werken IN de vakbeweging en staan op het standpunt, dat dat de vakvereniging de leiding van de conflicten moet hebben. En als de vakverenigingen dat niet willen, dan moet de massa hen daartoe dwingen.

Maar de massa's deden anders! Ze namen de beweging uitsluitend in eigen handen en wezen iedere "vreemde" inmenging beslist af. De "verhoudingen" werkten krachtiger dan alle propaganda.

We moeten daaruit natuurlijk niet afleiden, dat dus iedere propaganda overbodig is, omdat het toch "vanzelf uit de verhoudingen geboren wordt". Integendeel! Het is de taak van de revolutionair, deze bijzondere verschijningsvorm van de klassenstrijd, zooals die zich in België openbaarde, in het algemene raam van de klassenstrijd te plaatsen, te laten zien, hoe het algemeene zich in het bijzondere voltrekt. Het wordt dan niet tot

een meer of minder toevallige gebeurtenis, maar het wordt dan tot een schakel in de ontwikkeling, een deel van het groote groeiproces, van het proces der bewustwording. Voor de stakers wordt daarmee veel bewust, wat vroeger alleen als vaag aanvoelen, als onderbewustzijn aanwezig was. En daarmee wordt hun handelen vast(er), omdat ze dan weten, dat ze den groote ontwikkelingslijn van de werkelijke klassenbevrijding te pakken hebben. En dit weten werkt dan bij nieuwe massabewegingen als factor in de "verhoudingen mee.

Als we spreken van "nieuwe" strijdvormen, die de massa's in de laatste stakingsbeweging hebben aangewend, dan is dat slechts tot op bepaalde hoogte juist. Het strijden als bedrijfseenheid, organisatorisch samengevat in comité's van actie en arbeidersraden was de gebruikelijke strijdvorm der massa's in de russische en duitse revolutie; dus als zoodanig levert het voor zoo ver ons bekend, weinig nieuws. Het zijn echter nieuwe strijdvormen, als we letten op het doel, dat de strijders zich stellen.

De vroegere strijd door middel van arbeidersraden viel in revolutionaire perioden, waarin de massa's streden om de macht in de maatschappij. De arbeidersraden waren "kinderen der revolutie". De arbeidersraden waren de "organen der revolutie", de werktuigen om de burgerlijke staat te vernietigen en de proletarische radendictatuur er voor in de plaats te stellen. De omverwerping der burgerlijke maatschappij was het uitgesproken doel der radenbeweging.

Heel scherp kwam dit naar voren in het vraagstuk der tactiek bij de Allgemeine Arbeiterunion Deutschlands en de K.A.P.D. Hier ontstond een stroming, die de strijd om loon en arbeidsvoorwaarden reformistisch en bovendien utopisch noemde en de massa's daarom van hun werkelijke taak afhaald. Het deelnemen aan de dagelijkse klassenstrijd door de revolutionaire bedrijfsorganisaties en de raden zou de taak van de vakbeweging gaan overnemen. De raden werden dan van organen voor de revolutie tot organen tot intandhouden van het kapitalisme. De omverwerping van de burgerlijke staat moest het uitgesproken doel der radenbeweging blijven.

De strijd om de macht werd door de radenbeweging verloren. De burgerlijke staat wist zich te handhaven, en daarmee ging de radenbeweging te gronde. Wel bleef bij groote deelen van de arbeidersklasse het besef bestaan, dat de massa te eeniger tijd opnieuw in de radenvorm zou moeten strijden, maar dan alleen als het ging om de macht in de maatschappij, als een nieuwe revolutie uitbrak. Tot zoo lang moesten de vakverenigingen revolutioneerd worden, om beter de strijd om loon en arbeidsvoorwaarden te kunnen voeren. En daarmee was het een vanzelfsprekendheid, dat de leiding bij stakingen bij de vakverenigingen moest berusten.

Het "nieuwe" van de belgische stakingsbeweging zit hierin, dat de massabeweging de radenvorm aanneemt, terwijl er geen sprake was van de verovering van de macht in het maatschappelijke leven. Het was een gewoon loonconflict, de afweer van een loonsverlaging. Op Maandag 13 Mei '35 brak een spontane staking uit op de St. Barbara-mijn te Tamme bij Namen. Maar het was niet alleen een staking. De mijn werd trestond door de arbeiders bezet, om deze als basis van hun actie te gebruiken. In een volgend artikel komen we nog op het verloop van deze beweging terug, maar we wijzen nu reeds op het enorme verschil tusschen vroegere strijd en de strijd van nu in België. Vroeger kwam het in de revolutionaire beweging van 1917 en van 1918/23 ook herhaaldelijk tot bedrijfsbezettingen. Maar dan was het als het ware het hoogtepunt van de strijd; in de strijd tegen de staatsmacht. Nu was het de inzet. Of anders gezegd: De gewone loonstrijd nam

direct de vorm aan van de strijd tegen de staatsmacht. Een gewoon loonconflict nam meteen de vorm van de opstand aan. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat alle volgende conflicten in deze baan moeten loopen. Het radicale optreden der arbeiders ontstond voor een deel uit de omstandigheid, dat de regeering voor een goed deel uit socialistische ministers bestaat, terwijl ook de voorzitter der vakbeweging in het ministerie zit. In deze situatie betekende de strijd om't loon meteen een strijd tegen de staat en de vakbeweging. Nu hulp zoeken bij de vakbeweging betekende bij de duivel te bicht gaan.

En hiermee geven we het woord aan de belgische makker, die onderstaand artikel schreef.

DE MIJNWERKERS EN DE
"NATIONALE HERNIEUWING".

"Wij zijn goedwillig in staking gegaan en door onzen wil zullen wij overwinnen". (De stakers van de putten St. Jacques de Farciennes, volgens Le Peuple van 22-5-'35.

De stakingen die zich onlangs ontwikkelden in het zwarte land en de bezetting der putten door de mijnwerkers zijn de meest voornaamste gebeurtenissen die zich in het land hebben voltrokken sedert de groote stakingen van Juli '32.

Voor alles tonen zij aan dat de klassestrijd, niet tegenstaande alles, voort gezet wordt. Spijts alle mystiek. Ten eerste spijts de mystiek van

Verantwoording vrijwillige bijdragen P I C :

A. v. A. te A. F 1,20, B.J.M. te L. F 0,50

R. te A. F 1,-, J.L.H. te A. F 0,70

C. G. te A. F 0,07.

De patroons der kolennijverheid, dank zij het kolenbedieningsamt, (l'Office du Charbon) zijn sterk van alles voorzien om de prijzen der kolen aan monopolieprizen vast te stellen. En van den anderen kant moeten we laten opmerken dat de steenkoolnijverheid, dank zij het protectionisme van de regering, voordeel trekt uit premies die niet in de prijzen der kolen worden aangerekend.

Om een einde te stellen aan het konflikt nemen de patroons aan, op voorhand een verhoging $2\frac{1}{2}$ % op de lonen te geven, op afrekening van de toekomstige verhogingen welke zouden toegestaan worden wanneer de index een nieuwe verhoging zou hebben gerechtvaardigd. Welke zijn de vergoedingen welke de patroons als tegen party van de regering hebben bekomen? De berichten maken er geen melding van, maar het feit dat dit vergelijk de tusschenkomst van het regeringhoofd noodzakelijk maakte, laat geen grooten twijfel bestaan. Zeker is het dat de overwinning der mijnwerkers op zeer weinig terug gebracht wordt. De overeenkomst blijft bestaan. Alle gezochte verbeteringen mogen niet buiten het kader van de overeenkomst gaan, dit is het principie, eens te meer als onaantastbaar afgekondigd. Hetgeen zeggen wil dat de ellende der arbeiders eens te meer gestabiliseerd wordt. Aan hetgeen dat de daglonen geweizigd zijn in verhouding tot de levensduurte - hetgeen in werkelijkheid nog niet waar is - dan nog zouden de inkomsten der arbeiders met één of twee zesde gedaald zijn, aangezien men in de mijnen maar vijf of vier dagen per week werkt.

De vakbonden weigeren dus alle strijd, om het lot der arbeiders te verdedigen. Alleen de noodwendigheden van het kapitalisme bestaan voor hen. De beweging der lonen is nauwkeurig binnen het kader bijzwer noodwendigheden begrensd. Ook is het niet bevreemdend te zien, dat bij elk ernstig konflikt de arbeiders zich van aangezicht tot aangezicht bevinden met hun eigen syndikale organisaties.

xxxxxxx

De stakingen die zich komen te voltrekken werden in vele gevallen met bezetting van de mijnen door de stakers begeleid. Men moet terug gaan tot het jaar 1920 om zulkdanige feiten te ontmoeten. Nogthans, de bezetting van de "carrés" gelijkt in het geheel niet aan de bezettingen der fabrieken die wij gekend hebben in de periode der revolutie jaren die den groote oorlog gevolgd hebben. Op dit tijdstip betekende de bezetting der fabrieken dat de arbeiders beweging aan het einde van den strijd was voor de verbetering van den levensstandaard der arbeiders. Binnen dit kader had de strijd de uiterste grenzen bereikt. Om verder te gaan, moest men ze verbij streven, ze breken. En het is dat wat de arbeiders deden met de fabrieken te bezetten. De eischen werden talrijker. De arbeiders wilden de fabrieken controleren. Zonder het probleem van de revolutie te stellen - zonder het in alle geval bewust te doen - wilden de arbeiders de maatschappij hervormen, vredelievend zoo het mogelijk was. Het was deze wensch, zich niet op te houden aan de grenzen vastgesteld door de kapitalistische wettelijkheid, die een socialistische waarde gaf aan de orde woorden van arbeiderscontrole, waarvan men nergens een toepassing heeft kunnen doen, (in alle geval niet onder den vorm zooals de arbeiders zich ingebeeld hadden), vele reformisten trachtten vervolgens de woorden van "recht van tcezicht" te dekken met een reeks maatregelen van vertegenwoordiging in de paritaire commissies, maar dit "recht van controle" gelijkt zooveel aan de eischen gesteld door de arbeiders, als bv. de ondernemingsraden in Duitschland opgericht door de Wetgeving van Weimar te vergelijken zijn met de arbeiders en soldatenraden van de Spartacistische periode.

De bezetting der "carrés" door de mijnwerkers poogt zelfs niet, door hare eischen, buiten het kader van de lopende eischen in het kapitalistische regiem te gaan. Het gaat om een loonvraagstuk, familievergoedingen en niets meer.

Nochthans, deze strijd dwingt de arbeiders de heilige principen van het privaats-eigendom te overtreden. De mijnwerkers, schenden dit eigendom. En, overmaat van ongeluk, zij schijnen zelfs geen rekening te houden dat zij een slag tcebrengen aan de heilige basis op de welke de gansche maatschappij rust.

Ziet dus deze mijnwerkers van Panama en Carabinier in de domeinen van de maatschappijen gevestigd, met elkaar verkerend dank zij de telefoonapparaten, waarvan zij bezit hebben genomen, een organisatie op de been brengend met een haast militaire discipline, de "patrons" verplichtend de wacht op te trekken voor de opslagplaatsen van dynamiet. Het is geen oproer, maar de georganiseerde opstand, schrijft een burger-journalist. Het is niet bevreemdend dat het woord "Sovjet" opgekomen is bij deze burgerlijke waarnerust.

Nochthans is het zeker dat de stakers op geen enkel oogenblik het voor-nemen hebben gehad Sovjets te stichten, of zich voor goed meester te maken van de mijnen. De nieuwe strijd methode door de arbeiders gebruikt is door niemand uitgevonden en komt van geen enkele bepaalde sociale theorie voort. Zij is eenvoudig door de toestanden aan de arbeiders opgedrongen geweest. Zij is voortgesproken uit de byzondere voorwaarden waarin de strijd zich voltrokken heeft, ver van aan te tonen dat het gaat om een op voorhand afgesproken aktie, bewijzen dat de voorwaarden overal het zelfde zijnde, de zelfde strijd methoden zich van zelf aan den geest der arbeiders opgedrongen. Het is trouwens deze spontaniteit, voorlopig, de bourgeoisie en de regering misleidt, die heden van de burgerlijke journalisten woorden van bedaring en oproepen om de ellendige levensvoorwaarden van de mijnwerkers te verbeteren ontrukkt, maar die morgen, vergeten we het naet, hen oproepen tot een bloedbad kan ontrukken.

De mijnwerkers hadden niet alleen te strijden tegen de patroons en de regering, in de eerste plaats hadden zij te strijden tegen hun eigen syndikalen organisaties. Geheel hun strijd heeft zich ontwikkeld buiten en tegen de vakbonden, die de regering ondersteunen en voor de eerbiediging van de loonsovereenkomsten zijn. Daar is het feit dat zeker de mijnwerkers de nieuwe strijd methode heeft ingegeven. Een staking zich volgens oude gewoonte ontwikkeld, de stakers in hun arbeiderswijken blijvend en er geduldig de uitslag afwachtend, had geen enkele kans van slagen. Zij zou spoedig gebroken geweest zijn door de verzamelde krachten van patroons, regering, vakbonden en ondergruipers. Met de "carrés" te bezetten, wilden de mijnwerkers niet alleen de openbare mening verlichten - deze vooringenomenheid, alhoewel bestaande, was waarschijnlijk geheel van bijkomenden aard, - hetgeen zij in de eerste plaats wilden, was krachtige maatregelen van zelfverdediging nemen, de homogeneiteit van hun beweging beschermen, zich beschermen tegen de klasse-vijand en ook tegen angstvalligen en zwakken in hun eigen rangen. Vandaar de tucht aan dewelke zij gehoorzaamden, deze kan overdreven schijnen aan een burgerlijke journalist en ingegeven door flauwe historische erinneringen. Zij was geheel natuurlijk en verschijnt als een voorwaarde sine qua non (zonder meer) tot de overwinning. Trouwens, in 1932 zijn overeenkomstige organen gesticht geweest, het was aan den oproep der klaroenen, geposteerd vanaf den dageraad aan den hoeken

van de mijnwerkerswijken, dat de arbeiders toeliepen, die gelast waren jacht op de onderkruipers te maken, dat zich de scharen vormden die de beweging van mijn tot mijn van gewest tot gewest voortplantten en deze een overdonderend succes verzekerde. Gedurende de stakingen van de vorige weken, nemen de putkomiteiten een veel meer voltooiden vorm aan. Hun autoriteit is groter, hunne taken beter vastgesteld. Het komiteet is de onbetwiste meester van de putten. Het is het komiteet dat besluiten neemt voor de voeding en voor de actie. Nu en dan onderhandelt het in naam van alle arbeiders met de autoriteiten.

De staking heeft ons daar een oorspronkelijke schepping geopenbaard van de mijnwerkers, een organisatie voortreffelijk aangepast aan het doel dat zij nastreeft.

Voor de ontstelde oogen van een socialistisch journalist, die zich reeds het betreden van een bezette put had zien weigeren, en die onderzocht of er zich onder dit alles geen "kommunistische" invloed verschool, richtte de bezetters bij wijze van plakkaat een groote plank op, waarop men de volgende woorden met krijt geschreven kon lezen: "Wij zijn goedwillig in staking gegaan en zullen overwinnen door onzen eigen wil". Ziedaar wat niet slecht gezegd is. Deze staking zal nog niet de gewilde overwinning brengen, maar zij heeft reeds geleerd aan de arbeiders dat zij niet kunnen overwinnen dan door hun eigen wil. Waarlijk, de strijd moet reuze stappen doen aan het revolutionair bewustzijn der arbeiders.

Ook de kommunisten hebben klachten gedaan, omdat de bezetters Jacques Motte hadden terug gezonden, die zich aan een der bezette putten had aangeboden. De "Drapeau Rouge" (de Belgische Rode Vaan) is gedwongen te erkennen, dat de arbeiders nog geen volledig vertrouwen hebben in de kommunistische party. Zij stelt zich teweer tegen de "a-politieke" stroomingen die zich geuit hebben en herinnerd dat Karl Marx geschreven heeft "dat alle economische strijd een klassestrijd is". Men kan zeggen dat ditmaal het wantrouwen der arbeiders niet misplaatst was. De tusschenkomst van de kommunistische party in het konflikt zou niets laakbaars hebben indien deze party zich volledig in dienst stelde van de arbeidende klasse. Men weet dat er daarvan niets is en dat de kommunistische party met tusschen te komen in de arbeiders strijden geen ander doel heeft dan de arbeiders te winnen voor de politiek die zij verdedigt en die bepaalt wordt door de Sovjet-regering, tegenstreefster van het kommunisme en steun van het wereldkapitalisme. Het is dus met reden dat de arbeiders in de kommunistische indringing een poging gezien hebben hun actie van haar werkelijke doeleinden die den strijd tegen het kapitalisme zijn, te doen afdwalen.

"Om een gedocht te geven van de manier van tusschenkomst der comm. party in de arbeiders conflicten, is het waarschijnlijk niet overbodig dit uit-treksel van den "Drapeau Rouge" te geven, uit een verslag van een meting gehouden te Charleroi: "Vervolgens is het Lahaut, Comm. volksvertegenwoordiger en voorzitter van de C.P.R.M. die aan de stakers de VOLLEDIGEN STEUN VAN DE COMM/ FRACTIE VAN HET PARLEMENT BRENGT, te kennen gevend dat Jacques Motte ter zitting gebleven is om de regering te ondervragen over de tusschenkomsten van de Gendarmerie en het gebruik van Gas tegen de stakers. Na de middelen aangeduid te hebben die naar de overwinning leiden, eindigde hij, de verzending voorstellend van een telegram AAN DEN VOORZITTER VAN DEN KAMER om te eischen dat maatregelen zouden getroffen worden om de stakers te bevoorraden die op den bodem gebleven zijn te Pont de Loup. Dat was bedoeld voor de arbeiders die de slagen der gendarmen kwamen te trotseren. De Communisten rieden hen aan hun eischen voor de Kamers te brengen....." Waarom niet gaan aandringen bij Kardinaal van Roey?...

De nieuwe actie methoden der mijnwerkers geven een voormaak van de komende strijden van het proletariaat. Dit proletariaat heeft weer zijn klasse-eenheid opgericht, die ook een politieke eenheid is. Het heeft gestreden voor eigen doeleinden. Het is daarom dat het zich moet verdedigen tegen de indringing van de reformistische politiek en tegen de politiek van de centristische Communisten die niets anders op het oog hebben dan een proletariaat voor een zaak te spannen die niet de hunne is. In de ontwikkeling van dezen strijd, heeft de arbeidende klasse zeker hare politieke party te smeden, historisch hare doeleinden belichaamend en aldus zal de tegenstelling tusschen de politiek en de organisatie van den economischen strijd verdwijnen. Maar voor het oogenblik moet zij hare eenheid bewaren. Het is hetgeen de Mijnwerkers gedaan hebben in het verloop van hun strijd. Zij hebben de organisatie gevonden, of beter zij hebben ze van top tot teen voortgebracht en hebben ze opgeworpen tegenover den Rijand, handelend bij middel van autoriteiten, vakbonden en partyen. Wat zal er van de vakbonden in dit gedrang worden? Het is moeilijk te voorspellen. Een zaak schijnt duidelijk: Het is dat zij niet onbepaald zullen kunnen overleven aan gebeurtenissen als deze welke we komen bij te wonen.

Wij zijn gedwongen vast te stellen dat in de meest critieke oogenblikken van den strijd, wanneer den strijd het hoogste punt bereikt, de behoefte steeds dringender zal worden voor de arbeiders om aan de oude organisaties, andere strijdmethodes, andere strijd inrichtingen, beter aangepast voor den strijd, tegenover te stellen. Het is onmogelijk te voorspellen waarheen dit konflikt zal leiden, maar hetgeen wij moeten doen is vast te stellen dat van af heden de mogelijkheid van de revolutionaire vernietiging der vakbonden gesteld is. Alhoewel voortgaande de verdediging van de arbeiders rond de vakbonden te prediken, hebben de revolutionaire voor taak zich bewust te worden van dit ernstig feit onder velen, voor revolutionairen is het vraagstuk van de organisatie niet het hoofdprobleem, maar het politiek probleem. Het is te zeggen, het probleem van het strijddoel. En op dit gebied hadden de stakers van Carabinier, Farciennes, Pont-de-Loup, Chatelet en andere pioniers werk te verrichten. "Wij zullen door onzen eigen wil overwinnen", hebben ze gezegd. En het is werkelijk aldus dat het zal geschieden.

De bezetting van de putten zal navolging vinden. De sociale functie der arbeiders zal er hen toe brengen minder en minder verschil te maken tusschen de machines, werktuigen en fabrieken die zij dagelijks in werking zetten en het privaat eigendom dat deze productiemiddelen daarstellen en die de wet hen oplegt te eerbiedigen. De dag zal komen dat de arbeiders ten henen opzichten het begrip van het dijn en het mijn zullen verliezen en dat zij de productie-middelen die ze in beweging zetten als hun eigendom zullen beschouwen, als het eigendom van iedereen.

" DE PERMANENTE CRISIS".

In het vorige nummer der PIC moest nog onderstaande opmerking afgedrukt worden bij het artikel "De permanente crisis". omdat we voor deze opmerking een nieuw blad moesten nemen, hebben we het tot dit nummer bewaard. De opmerking luidt:

Het artikel "De permanente crisis" hebben we uit de "Council Correspondence" overgenomen ondanks het feit, dat we de schematische, men kan haast zeggen mechanische voorstelling van ontwikkeling der kapitalistische accumulatie, niet gelukkig vinden. Ondanks het feit ook, dat we verschillende formuleeringen, zoo bijv. waar van het "absolute dalen van de winstmassa" gesproken wordt, niet kunnen onderschrijven. Want al daalt de winstmassa ook nog zoo zeer, dan kunnen we er toch maar iets van begrijpen, als we dit dalen zien in verhouding tot het belegde kapitaal. We houden dus aan de marxische formule omtrent het dalen van de "winstvoet" vast, en menen dat nocht door Grossmann, noch door de formuleeringen in het afgedrukte artikel daarin eenige verandering heeft plaatsgevonden.

Maar afgezien daarvan, vinden we het artikel belangrijk genoeg om het af te drukken, vooral omdat het ons een kijk geeft op de tendenzen die anders de kapitalistische crisissen weer naar de opgang van het bedrijfsleven voeren en hoe deze tendenzen voortdurend verder verzwakken.

G I C

~~~~~&
& Eerstdaags verschijnt bij ons als &
& No 4 der serie "MARXISTISCHE GESCHRIFTEN" een herdruk van &
& "ETHIEK EN SOCIALISME" door A. Pannekoek .....10 cent &
& &
& Deze brochure verscheen in 1907 bij de Leidsche Uitgevers &
& Maatschappij en behoort nog steeds tot het beste, wat we op &
& dit gebied kennen. Achtereenvolgens worden behandeld: &
& 1. Algemeene inleiding, 2. de ethiek van Kant, 3. Het histo- &
& risch materialisme, 4. Het wezen van de ethiek volgens &
& Dietzgen. &
& We bevelen deze brochure sterk aan als grondslag voor &
& discussie in de verschillende ontwikkelings groepen. &
& &
& Verder is in bewerking een herdruk van: &
& "HET WEZEN VAN DE MENSCHELIJKE HOOFDARBEID", &
& door Joseph Dietzgen. &
& &
& ~~~~~&

A3

PERSDIENST INTERN. COMM. HOLL.

VERSCHIJNT MINSTENS EENMAAL PER MAAND!!!

Achtste Jaargang No: 10.
September 1935 No: 1.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DE BELGISCHE MIJNWERKERSSTAKING VAN MEI 1935.

De belgische mijnwerkersstaking in Mei '35 was een hoogtepunt in de proletarische klassenstrijd gedurende de afgelopen 10 jaren. Niet door haar omvang, want in dit opzicht bleef ze beneden de groote stakingsgolf van 1932, maar wel door de vormen waarin ze verliep. In 1935 zien we het zelfstandig zoeken van nieuwe vormen van klassenstrijd. En het opvallende daarbij is, dat de massa's een strijdmethode toepasten, die in België nog nooit gepropageerd werd. Het nieuwe verloop in twee richtingen. Het voornaamste kenmerk was, dat de massa's probeerden tot ZELFSTANDIG KLASSEOPTREDEN te komen, dat ze de leiding van het conflict volkomen bewust in eigen handen hielden en iedere leiding van eenige partij of vakbeweging van de hand wezen. M.a.w.: de arbeiders onttrokken zich van iedere andere leiding, dan die van hen zelf, ze namen het beheer van hun klassekrachten in eigen hand. Het tweede kenmerk was, dat in vele gevallen de mijn gedurende de staking niet verlaten werd, maar dat ze door de stakers bezet gehouden werd. Dit is in 11 mijnen het geval geweest.

Op het eerste gezicht lijkt deze overgang naar nieuwe vormen onbegrijpelijk, omdat in België geen enkele groepeeringsbeweging in de arbeidersbeweging de propaganda voor het zelfstandig beheer van de bewegingen der arbeiders voert. ALLE partijen en groepeeringswerken IN de vakverenigingen en voeren de propaganda, dat de leiding van de staking NIET direct bij de massa zelf kan berusten, maar dat deze leiding aan de vakverenigingen moet toevallen. We hebben er herhaaldelijk op gewezen, dat een dergelijke propaganda bij de tegenwoordige machtsverhoudingen volkomen fout is. Zelfs voor het voeren van de gewone strijd om de arbeidsvoorwaarden zijn zulke groote krachten uit de massa's noodig, dat ze onmogelijk te bannen zijn binnen het raam van eenigerlei partij of vakvereniging. De eis van directe, zelfstandige leiding der klassekrachten is daarom het draaipunt van de komende klassebewegingen. In België is nog geen enkele groep, die deze eis doet weerklinken. Alle groepeeringsbewegingen meenen, dat de groote massa te onontwikkeld, te weinig geschoold, te onervaren, te dom is, om haar eigen klassekrachten zelfstandig te kunnen beheeren. Daarom moet volgens hen de politieke partij of de vakverenigingsleiding het "denkende hoofd" van de klasse zijn.